

Afrikanere møtes

«Når vi ser på utviklingen i Afrika, er det lett å bli enige om at det er et desperat behov over hele kontinentet for en moralsk revolusjon,» sa Isaac Amata fra Nigeria ved innledningen til en sesjon om Afrika i Caux i dagene 14.—22. august. «Vi trenger en omveltning i mennesket — både lederne og oss vanlige afrikanere — som kan besvare korrupsjon, mistillit, splittelse, vold og et voksende flyktningproblem.»

«FN sier at Afrika har det største antall flyktninger i hele verden. Alle disse kommer fra de uavhengige landene i Afrika. Og den forrige OAU-konferansen måtte avlyses fordi medlemslandene kranglet seg imellom om sine lokale revolusjoner.»

Like før nigerianerne forlot hjemlandet for å reise til Caux, hadde noen av dem avlagt et besøk hos Nigerias president, som hadde understreket behovet for en «morsk revolusjon» i landet. «Vi tar presidentens ord på alvor,» fortsatte Isaac Amata. «Og jeg benytter anledningen til å appellere til alle medafrikanere om at vi tenker nøye over dem. utfordringen kommer ikke bare fra mitt land, men også

ny verden

INFORMASJON OM MORALSK OPPRUSTNING

fra Zimbabwe. Hva vil dette kunne bety i praksis på vårt kontinent?»

Hundre afrikanere fra femten land hadde satt hverandre stevne i Caux. En afrikansk diplomat bemerket: «I løpet av 24 timer her har jeg lært flere mennesker å kjenne enn i løpet av femten måneders tjeneste i Europa tidligere.» Se forøvrig side 4 og 5, hvor Gail Hendricks fra Sør-Afrika og Mbizo Mpofu fra Zimbabwe forteller sine historier.

De overarbeidete og de arbeidsløse

«De overarbeidete og de arbeidsløse.» Dette var tema for et møte i Caux i sommer. Det kunne være en god beskrivelse av menneskene i vårt samfunn så vel som av deltakerne på industrikonferansen i Caux fra 24. til 29. august. Dit kom arbeidsgivere som

kjempet for at deres firmaer skulle overleve, arbeidere med og uten arbeid så vel som representanter for multinasjonale selskaper og mektige fagorganisasjoner. Tema for konferansen var «Verdens industri — konfrontasjon eller felles oppgave?» (Se side 2.)

John Van de Water (til høyre), leder for US National Labour Relations Board (regjeringskontor ansvarlig for forholdet mellom arbeidere og arbeidsgivere i USA) i samtale i Caux med Francis Blanchard, generalsekretæren for ILO (Den Internasjonale Arbeidsorganisasjonen) og med Willy Rentzman fra Danmark (i midten). Francis Blanchard talte om målene for ILO: «Vi må utvide respekten for menneskerettighetene og styrke samholdet i verden. Det dere har uttrykt på denne konferansen ligger nært opptil det vi arbeider for i ILO.»

Blanchard
ILO's
Generalsekretær

Willy
Rentzman

V. de Water
U.S.-adm.

De overarbeidete og de arbeidsløse

INDUSTRIKONFERANSEN I CAUX

Arbeidsløshetstallene og industriproblemene verden over er alvorlige. Likevel mente en av deltakerne, Knut Tveit, sekretariatsleder i Yrkesopplæringsnemnda i Vest-Agder, at oppriktigheten som ble lagt for dagen i diskusjonene, gav håp: «Håp for fremtiden, håp for ungdom og eldre.»

Kevin Twaite, lederen for de arbeidsløse innenfor Trykkeriarbeidernes Fagforbund i London, talte på et av møtene: «Da jeg begynte som trykkerarbeider, ble det sagt at jeg ville ha en sikker jobb for livet. Nå har jeg vært arbeidsløs i femten måneder. Tidligere hadde jeg sympati for kolleger som mistet jobben, men uten å fatte hva de egentlig følte. Arbeidsløshet betyr fortvilelse, sorg, skilsmisser, dårlig helse og noen ganger til og med selvmord. Jeg har vært mest opptatt av arbeidsløshet som et britisk problem. Men her har jeg hørt om arbeidsløsheten i den tredje verden som er femten ganger høyere, og hvor statsstøtte ikke finnes.»

Vår svikt

Må vi regne med fortsatt arbeidsløshet i årene fremover? Neville Cooper, en direktør i ITT mente det, men føyde til: «Da må vi ikke være i tvil om at det avslører vår egen svikt og svakhet. Det er ikke menneskers lodd å være uten arbeid. Det finnes enorme behov i verden. Det skulle være arbeid for alle.»

«Da jeg var ferdig på skolen i slutten av seksti-årene, kunne vi velge og vrake i arbeidstilbud,» sa Chris Evans fra England. «Nå ser arbeidsløshet ut til å ha blitt en del av vårt system. Noen sier at visse justeringer av vår økonomiske politikk vil gjøre slutt på arbeidsløsheten og bringe de gode gamle dager tilbake. Slike idéer hindrer oss i å innse hvor store forandringer som er nødvendige i vår tenkning og vår livsstil.»

Små firmaer

Det var ord alle kunne være enige om, men hva med konkrete løsninger? Neville Cooper trodde mer på mindre firmaer enn på multinasjonale selskaper. Han siterte en undersøkelse foretatt av «Massachusetts Institute of Technology» i USA som viste at firmaer med mindre enn 20 ansatte hadde opprettet 75% av ni millioner nye arbeidsplasser i en viss periode. Varadarajan, sjefen for IDL Kjemiske fabrikker i Hyderabad i India, fortalte hvordan en venn av ham, en velutdannet økonom med flere års studier i Canada og England bak seg, sa ja til et enkelt landsbyprosjekt hjemme i India. Indisk og hollandsk industri investerte i prosjektet. Åtte nyutdannede studenter ble inspirert til å jobbe sammen med ham. Arbeidsplasser ble opprettet, og landsbyer fikk vannsystemer og brønner, helsestell og skoler.

Kriser som den vi nå opplever i verdensøkonomien kan føre til frykt og handlingslammelse. Samtidig utfordrer de til mer dyptgripende spørsmål ved hele vårt økonomiske system. Professor Nobutane Kiuchi, lederen av et av Japans verdensøkonomi-institutter spurte: «Hvorfor utvikle og bruke teknologi som sparer arbeidskraft når vi har overskudd på arbeidskraft? Vi må vende tilbake til det vesentlige — hvorfor vi gjør det vi gjør.»

Gull verdt

Journalisten Graham Turner, tidligere BBCs ledende kommentator om økonomiske spørsmål, nå free-lancer og forfatter, rettet søke-lyset mot vår holdning til arbeid. Han beskrev hvordan han selv hadde gjort minst mulig for høyest mulig betaling. Da han bestemte seg for å være ærlig, betalte han tilbake 1000 pund, som han hadde snytt BBC for ved reisegodtgjørelser og på annet vis.

«Når vi hevder vår rett til arbeid, snakker vi om en jobb som gull verdt. Men når vi har fått en jobb, så behandler vi den ofte som noe skitt! I lys av vår livsstil de siste tre år, tror jeg ikke vi kan få en forandring uten å betale en pris for det.»

Selvstyring

Professor Stephen Fuller ved Harvard Business School, Boston, og tidligere visepresident i General Motors, talte om bedre utnyttelse av de menneskelige ressurser. General Motors var et eksempel. Siden 1971 har de bygget 22 nye fabrikker, og 17 av dem er organisert utfra prinsippet om selvstyrte grupper av arbeidere. Det er ingen sjef eller formenn. Arbeiderne setter opp sitt eget arbeids- og produksjonsprogram og kontrollerer selv produktene. De får alle den samme lønnen, utenom den som de velger til sin gruppeleder. Professor Fuller kunne fortelle at fraværsprosenten i disse nye fabrikkene er 1—4%, mens den er 16—21% i de gamle. «Arbeiderne krever mer av seg selv enn noen sjef ville kreve. Hele vår organisasjonsstruktur er blitt revolusjonert, og heldigvis også holdningene menneskene imellom.»

I tillegg til professor Fuller kom en sterk amerikansk gruppe, blant dem formannen for AFL-CIO (det amerikanske LO) i New York. På avslutningsdagen talte John Van de Water, leder for US National Labour Relations Board. Han takket Francis Blanchard, generalsekretær i ILO, for at ILO hadde ønsket USA velkommen tilbake til organisasjonen og beklaget at USA i sin tid hadde forlatt den. USA måtte bidra til å skape enhet på tvers av motsetningene i verden og lære å samarbeide med andre land, mente Van de Water.

BOA

Problemet stress, slik en ikke-ekspert ser det

Stress kan skyldes ytre press, i situasjoner som i Libanon og Nord-Irland, eller indre press og mer personlige forhold. Det ville neppe være mulig eller ønskelig å fjerne alle stressfaktorer. Men kan vi lære noe om å leve under press, og eventuelt hjelpe venner som er stresset? Lege John Lester tok opp spørsmålet under et uformelt seminar i Caux i sommer. Vi bringer et kort referat.

Noen indikasjoner på stress:

- *Alkoholmisbruk.* Forbruket er øket til det dobbelte over få år i Storbritannia.
- *Nikotinmisbruk.*
- *Overspising.*
- *Forskjellige sykdommer,* først og fremst hjertesykdommer, den viktigste dødsårsaken i den vestlige verden. Og nervøse lidelser. Forbruket av beroligende midler er seksdoblet på 25 år hos oss.
- *Skilsmisser,* som er seksdoblet på 20 år.
- *Konfliktsymptomer* som barne- og konemis-handling.

Som en ikke-ekspert vil jeg ta for meg de fire absolutte moralnormene for å prøve å identifisere noen typiske stresspunkter:

Ærlighet

Den første tanken som slo meg da jeg forsøkte eksperimentet med å lytte til Gud, var: «Hold opp å jukse når du spiller tennis med din søster.» (Jeg pleide å rope «ute» enten ballen var utenfor eller såvidt innenfor.) Bagatelmessig? Neppe. Det viste nemlig to egenskaper hos meg: Uærlighet og ærgjerrighet.

Den andre tanken jeg fikk, var at jeg skulle fortelle mine foreldre om visse ting jeg hadde holdt skjult for dem.

Noen sier at det er for vanskelig å være helt ut ærlig. Men hvis du slipper å leve to liv, ved at det du sier og det du gjør er samme sak, slipper du mange problemer. Vi har hørt her om forretningsmannen som holdt to sett regnskaper, og om fagforeningsmannen som stakk unna til seg selv penger som kom inn til forbundskassen etter at den var talt opp. Og vi hørte om friheten de opplevet da de hadde gjort opp for seg.

En taler ønsker ofte å holde et ekstra godt innlegg. Ikke av hensyn til tilhørerne, men for at han selv skal komme i et godt lys. Det skjer med en mann som jeg, og det skjer nesten uavbrutt med politikere. Et enormt press, hvis man ikke innser sine motiver og er ærlig om dem.

Renhet

Hva er renhet? Svært ofte er det hva man i øyeblikket frykter at det kan være! Det er ved hjelp av Guds ledelse vi kan finne ut hva renhet betyr i praksis.

De som sprer den oppfatning at det ikke spiller noen rolle hva du foretar deg, at du aldri bør føle

skyld, de aner ikke hvilket konformitetspress de påfører andre.

Vi har frykten hos unge piker, noen av dem bruker pillen helt ned i 14-års alderen. Frykten for at de skal miste sin venn, eller at foreldrene skal få rede på det. Frykten for graviditet, for at forholdet ikke skal vare, at de aldri skal finne en fast venn eller at de ikke skal bli gift. Frykten for abort og følgene av abort. Så har du angsten for utroskap hos partneren. («Hvis han tar det så lett med meg, hvordan er han så overfor andre?»)

Kjærligheten er en så verdifull følelse at menneskene påføres dype sår når den misbrukes og går i stykker. Vi har fått en såret generasjon.

Uselvishet

Begrepet uselvishet var svært vanskelig å forstå, syntes jeg til å begynne med. Simpelthen fordi nesten alt jeg gjorde var motivert av egenkjærlighet i en eller annen form.

Når min interesse, min gruppes interesse og mitt lands interesse kommer for din, din gruppes og ditt lands interesse, oppstår det konfrontasjon og bitterhet. Konflikt oppstår når mer enn en person vil ha samme ting. De fleste ekteskaphavariater skyldes variasjoner over dette temaet. Uselvishet betyr at vi ikke lenger er mest opptatt av oss selv. Et liv viet til andre frir oss fra presset fra våre egne krav.

Kjærlighet

Likegyldighet, hat og frykt er vår tids kjennetegn. Kjærlighet opphever alle tre.

Vi har en svart befolkningsgruppe i Storbritannia som opprinnelig ble brakt som slaver fra Afrika til Vest-India. Vi husker historier fra slaveskipene om hvordan noe av lasten ble lempet på sjøen når det falt seg slik.

Generasjoner senere har noen av slavenes etterfølgere kommet til Storbritannia for å gjøre de jobbene vi ikke ønsker. Under den økonomiske krisen lempet vi dem gjerne overbord igjen. Mange av dem er arbeidsløse.

Mangel på kjærlighet har produsert en anglosaxisk befolkning som er likegyldige til de svarte fordi alt dette er glemt, men som også er fulle av frykt over økende voldsbruk i storbyene. På den annen side har vi hatet fra grupper som husker meget godt.

Kjærlighet ville gjøre den ene gruppen villig til å bli annerledes og den andre villig til å tilgi.

Absolutte moralnormer er ikke bare riktige, de er en kur mot stress. Både vår egen og andres. Mange mennesker føler seg bedre enn andre, uten at dette gjør dem til livsforvandlere. Ingen kan få dem fulle, men de klarer på sin side ikke å gjøre fulle folk edru.

Det er bare ved å bli annerledes, ved å være åpne om våre egne feil og de svar vi har funnet, at vi kan hjelpe andre til å åpne seg og finne noe nytt.

Det er vår oppgave.

Stebarn – Guds barn

Av Eva Riise Hanssen

Selvrespekt og tilhørighet kan vinnes tilbake for de fargete i Sør-Afrika, sier Gail Hendricks, som ble intervjuet under Afrika-konferansen.

«De fargete er Sør-Afrikas uekte barn,» sier Gail Hendricks fra Cape Town. Selv har hun sine røtter i mange folkeslag, ved siden av det afrikanske (Xhosa eller Zulu): Tysk, jødisk og skotsk. Muligens også boer.

— I alle fall husker jeg bestemor sa en gang da hun og mor var uenige: «Din mor er så sta, det er det tysk-boerske blodet!»

Psykologisk sett har fargete, dvs. mennesker av blandingsrase, en helt umulig situasjon under apartheid. Det synes åpenbart ut fra det Gail forteller at systemet fratar dem deres verdighet i enda alvorligere grad enn tilfellet er for de svarte.

Vi kommer til å dø først

Hele det siste året har hun tilbragt i Europa. Hun har fått nok tid og stor nok avstand fra Sør-Afrika til å gjøre opp status i forhold til sin befolkningsgruppe og sin egen identitet. «300 års undertrykkelse setter sine spor hos den som blir undertrykket,» sier hun. «Det som opptar meg, er våre og andres holdninger.»

— Vi er 2,5 millioner fargete av et folketall på ca. 20 mill. (4 mill. hvite). Bestemor sa det slik: «Vi er ikke hvite, derfor har vi ingen statsminister. Vi er ikke svarte, derfor har vi ingen høvding. De hvite respekterer oss ikke — det er grunnen til at vi gjør det skitneste arbeidet for dem. De svarte ler av oss og hater oss på grunn av våre privilegier. Både de

svarte og de hvite kommer til å drepe oss først, for å kunne ødelegge hverandre.»

Vi fargete deler boernes eller briteres kultur og språk, derfor er vi bitre mot dem fordi de ikke aksepterer oss. Og vi føler oss bedre enn de svarte fordi vi har bedre utdanning enn dem, bedre jobber og høyere boligstandard.

Ba Gud om å gjøre meg svart

Apartheid-lovene har bitre konsekvenser, som kjent. Gail nevner eksempler:

— Et ektepar som har vært gift i 30 år kan plutselig oppdage at hun er farget. Hun må lete frem foreldres og besteforeldres fødselsattester for å bevise at hun er verdig til å klassifiseres som hvit. Smerten melder seg når naboene begynner å behandle henne på en ny måte, og når hun ser skammen i sine barns øyne.

Jeg har en tante som hadde et forhold til en boer. Fordi de ikke kunne gifte seg, har hun nå et par illegitime tvillinger. Dette har ført til mange harde ord og følelser i familien.

Mange av oss fargete har mistet vår verdighet og blitt samfunnets tapere. Kan slike sår leges, og verdighet og selvrespekt gjenvinnes?

Gails bestemor må ha vært en formidabel dame og godtok ikke noe mindreverdighetsstempel. Kanskje hennes stolthet smittet over på barnebarnet?

— Hun pleide å fortelle oss om en gammel xhosa som nektet plent å flytte fra jordflekken sin da de hvite kom og ville skyve ham bort. Hverken kuler eller trusler bet på ham, ifølge bestemor. Det simpelthen prelet av. Han bare sto der — og ble boende. «Jorda tilhører ikke dere, den tilhører Gud,» var hans svar til de hvite. «En god historie,» tenkte vi som barn. Nylig leste jeg den samme historien gjengitt i en afrikansk avis. Kanskje den var sann.

Noen fargete liker ikke uttrykket «coloured». Det er et ikke-begrep (none-term), hevder de. Meg har ordet aldri gjort noe. Det jeg ikke kunne fordra, var tendensen til stadig å ville heve seg opp på de hvites nivå, ikke minst på det materielle plan.

Det har gått opp for meg i dette året at jeg har vært full av sinne mot mine egne, de fargete, for deres holdning i rasespørsmålet.

Jeg husker en gang da jeg var ni år gammel og min beste klassekamerat ble behandlet annerledes fordi hun var svart. Da ba jeg Gud om at Han måtte gjøre meg svart så hun kunne slippe å være alene.

Også senere var det naturlig for Gail å velge svarte venner, og hun merket slektens kritikk for det. Med hennes nærmeste familie var det annerledes: — Mine foreldre gjør ingen forskjell på folk. Mennesker er mennesker for dem, men de tilhører en generasjon som neppe ville ta dristige skritt på eget initiativ for å bygge broer mellom rasene.

Sannheten er at jeg heller ikke har kunnet gjøre det, fordi min holdning ikke har vært konstruktiv. Det var da jeg ba disse slektningene om tilgivelse for

«La rettssaken falle»

Av Mbizo Mpofu, velferdssekretær i Zimbabwe

Veien til fred og fordragelighet er møysommelig i Zimbabwe, men historier som denne viser at det finnes en vei:

Etter frigjøringen fikk jeg jobb som leder av velferden for 2 000 mennesker i et gruveselskap. Dette falt i dårlig jord hos staben på velferdskontoret, hvor noen av dem hadde arbeidet i 15 år. De hadde ventet at en av deres egne skulle erstatte den forrige sjefen.

En av mine assistenter var spesielt bitter. Han kommer fra den største stammen, mens jeg er Ndebele, og han brukte sin bakgrunn til å sverte meg hos mange mennesker. En dag ble jeg forhørt av politiet om et mulig samarbeid fra min side med politiske dissidenter, en episode som gjorde meg svært bitter. Etter det holdt jeg ham utenfor alle viktige beslutninger, og han ville ikke engang høre navnet mitt nevnt. Denne saken splittet hele gruvesamfunnet. Jeg mottok trusler pr. telefon og brev. Alle fellesarrangementer gikk i stå. Under et forberedelsesmøte til en årlig fest benyttet mannen anledningen til å komme med fornærmende uttrykk om meg.

Det var dette jeg hadde ventet på. Nå kunne jeg ødelegge ham, og så søke avskjed og reise tilbake til min egen stamme. Jeg snakket med min advokat, og vi bestemte oss for å gå til rettsak. Jeg hadde nok av gode beviser, kopier av brev og mange vitneutagn.

Ledelsen og arbeiderkomitéen hadde forsøkt gjen-

min bitterhet, at sårene begynte å leges for mitt vedkommende. Jeg merker at sinnet og smerten ikke kontrollerer meg lenger, selv om det stadig er en kamp inne i meg.

De fargetes bestemmelse

— Hva er vår oppgave og bestemmelse som fargete? Første gang noen møtte meg med dette spørsmålet, ble jeg fylt av mistenksomhet. Skulle vi brukes til å dempe rettmessige motsetninger? Nå ser jeg det som et meget viktig spørsmål å arbeide med. Poenget må være å fremme forandring, mer enn å ta parti.

— Er det igjen et spørsmål om tilhørighet, eller en «ståplass», for å kunne klare det?

— Jeg hadde alltid en følelse av at de hvite ikke hørte til i Sør-Afrika. Det er faktisk buskmennenes, urinvånerne, lyse hud som preger mange fargete! Men det gjelder nok ikke meg.

Gails øyne er tankefulle, liksom fulle av spørsmål rettet innover i henne selv, også når hun snakker med et annet menneske.

— Ja, tilhørighet er stadig spørsmålet. Tiden i

tagne ganger å løse problemet, men forgjeves. Jeg nektet å møte arbeiderkomitéen, for jeg merket deres partiskhet mot meg.

Etter å ha deltatt i et MRA-seminar, ba jeg til Gud om klarhet om hva jeg skulle gjøre. Uventet kom det, så sterkt at jeg ikke var i stand til å sove lenge etterpå: «La saken falle. Du vil ikke vinne noe på den!» Jeg sa til meg selv: «Hva med pengene jeg har betalt? Hele gruvesamfunnet vil si at jeg har lidd nederlag.» Om morgenen fortalte jeg en venn hva som var skjedd. Vi ba sammen. Så gikk jeg til sjefen og sa: «Jeg dropper saken.»

Han ville ikke tro meg. Men så aksepterte han det. Jeg ba min assistent komme inn på kontoret til meg. Han ble forbauset over å se meg i så godt humør. Da jeg sa at jeg ville la saken falle, trodde han det var en spøk, for han hadde mottatt innkalling fra min advokat allerede. Jeg ringte advokaten i hans påhør. Jeg ba ham også om unnskyldning for min bitre holdning.

Vi ble enige om å innkalle arbeiderkomitéen og andre ledere for gruvesamfunnet, og ga hverandre hånden mens de så på. Den uken snakket alle om forsoningen som var funnet sted. Nå arbeider vi godt sammen, og det er min assistent som vikarierer for meg mens jeg er i Europa.

I forrige uke var jeg i hovedstaden, Harare, og traff noen fra regjeringen. Jeg fortalte dem om det jeg hadde opplevet, for det hadde gitt meg håp om at vi skal kunne utarbeide løsninger for landet vårt.

Europa var meget anstrengende for meg til å begynne med på grunn av det.

— Var de unge europeerne så vanskelige å ha med å gjøre?

— Nei, poenget er at jeg har en motvilje i meg mot å akseptere noe som er europeisk uten videre. Jeg måtte vurdere og veie alt som ble sagt. En svart person ville sannsynligvis ikke ha den samme vanskeligheten — han er trygg i sin tilhørighet.

Dialogen med mennesker fra så mange kulturer og folkeslag har vært meget sunn for meg. Jeg er et forsiktig menneske som aldri har sluttet meg til noen gruppe. Heller ikke i Sør-Afrika, selv om min sympati alltid har vært med de svarte. Nei, min tendens har vært å følge min egen linje, som ingen andre kjenner.

Det å dele mitt innerste med andre på denne måten har forberedt meg til å møte problemene med en annen innfallsvinkel. Og det har gitt meg en tro.

For meg eksisterte Gud tidligere bare for visse ting i livet, ikke for alle detaljer. Etter hvert som Han blir mer og mer virkelig for meg, synes spørsmålet om rase mindre og mindre vesentlig. Jeg er i ferd med å finne min identitet.

Kort nytt

TAKK FRA VEST-TYSK PRESIDENT

Vest-Tysklands president, Dr. Karl Carstens, mottok i september en internasjonal gruppe fra Moralsk Opprustning. I sin tale ved mottakelsen, som fant sted i Villa Hammerschmidt i Bonn, sa presidenten blant annet:

«I dag er det ikke nok å styrke lovene som regulerer forholdet mellom nasjonene. Det er heller ikke nok å kjempe for våpenkontroll og nedrustning. Vi må lære å føre en politikk som forebygger konflikter.

Dette er ikke noe som de ansvarlige statsmenn kan greie på egen hånd. De er avhengige av den offentlige mening i sine land. Det er her Moralsk Opprustning kommer inn i bildet. Arbeidet dere gjør er noe meget konkret. Dere representerer et etisk engasjement som kanskje er sterkere enn noen annen forpliktelse, fordi den når inn til kjernen av menneskets personlighet. Det er gjensidig åpenhet og respekt som peker veien inn i fremtiden.

Vi tyskere opplevde dette etter krigen da vi igjen ble akseptert i den internasjonale folkefamilien, delvis takket være Moralsk Opprustnings virksomhet. Vi hedrer dere i dag fordi deres arbeid innbefatter alle stater og tar sikte på et samfunn av nasjoner i ordets virkelige betydning.

Jeg er takknemlig for deres arbeid, og jeg tror jeg kan si dette på vegne av millioner av tyskere, som deres forpliktelse har gjort et dypt inntrykk på.»

SEMINARER OG HØNS UNDER TRÆRNE

Kort besøk i Oslo, Kristiansand og Stavanger i midten av september: Peter og Jean Loch, som har vært hovedansvarlige for drift og oppbygging av MRA-sentret Coolmoreen Farm i Zimbabwe siden overtakelsen i 1978. De kom for å informere og takke. «Uten norsk hjelp kunne vi ikke ha klart oppgaven,» fortalte de.

Før farmen kunne tas i bruk som trenings- og møtesenter med grunnlag i en økonomisk forsvarlig gårdsdrift, måtte det skaffes skikkelige boliger til de afrikanske arbeiderne på gården. Fire familieboliger er nå nær fullførelse, en av dem langt på vei norsk finansiert. Dessuten er hovedbygningen utvidet med god hjelp herfra. Det kan nå bespises 40 gjester innendørs på Coolmoreen, med naturlig utvidelsesmulighet på terrassen utenfor. Og under noen store trær som ble plantet for 50 år siden av den forrige eieren, holdes industri- og helseseminarer, familie- og ungdomsmøter, alt i landlige og uforstyrrede omgivelser!

Nå er det naturlig nok gårdsdriften som opptar tankene hos de to ektefellene, som begge har sine

røtter i engelsk og afrikansk jordbruk. Deres mål er blant annet å overflødiggjøre seg selv. «Vi må selv sagt ha en afrikansk leder av gårdsdriften,» sier de. Men foreløpig finnes det ikke midler til å lønne ham.»

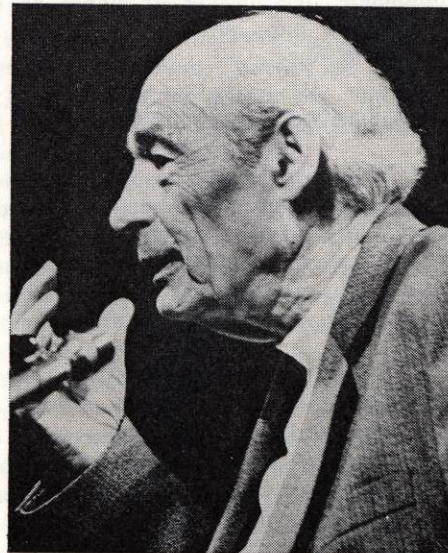
Selv er de overbevist om at gården vil kunne gi stor nok avkastning til dette, i første rekke gjennom utvidelse av hønsedriften. Allerede nå forsyner de nabolaget med kyllinger, uten å kunne møte etterspørselen på noen måte. I Zimbabwe er det slik at det hører med for alle og enhver å ha noen høner i bakgården. Noen haner også, som kan slaktes i en fei hvis det skulle komme en gjest eller to. Storfekjøtt er for dyrt.

Det skal fortsatt drives melkeproduksjon på sentret forat beitene skal kunne utnyttes fullt ut. Men gården er for liten til at dette kan bli den helt store inntektskilden.

Coolmoreen kan møte mange forskjellige behov slik ekteparet Loch ser det: Som opplæringssted for unge jordbrukere som er vendt tilbake fra bushen, arbeidsplass for et utvidet antall afrikanere, og møtested i et veldig oppbyggingsarbeid på det moralske og åndelige plan i det sørlige Afrika. Midlene og innsatsen må i første rekke skaffes til veie på hjemmeplanet. Men norsk støtte vil være en oppmuntring, slik den har vært det fra begynnelsen av.

ER

PSYKIATEREN PAUL TOURNIER TALER I CAUX

Paul Tournier, den kjente psykiateren fra Genève, talte under ett av møtene for folk fra den medisinske profesjon. «Jeg kan takke Frank Buchman og bevegelsen han skapte for utrolig meget,» sa han. «Min omvendelse, min medisinske forståelse, all tenkningen jeg har kunnet utvikle.»

Ta snøen lettvint!

CANADIANA SNØFRESERE

Avanserte og kraftige. Bygd for tørt klima. 5 gear forover, fri og revers. Svingbar tut - også under arbeid. Kraftige piggkjettinger. Canadiana tilfredsstiller alle sikkerhetskrav.

1032: 10 HK/81 cm. Selvstarter. Arbeidslys. Differensial.
826: 8 HK/66 cm. Arbeidslys. Differensial. 822: 8 HK/56 cm.

FORHANDLER:

REINHARDT

Reinhardt Maskin A/S 4601 Kristiansand S.
Avdeling Oslo: Hvamveien 1, 2013 Skjetten

SVAKSTRØM ER VÅR STYRKE

Vår spesialitet:

Alt materiell for
avslutning av
svakstrømskabler

90 år som spesialforretning
i svakstrømsbransjen

O. ØSTMO A.S

Rådhusgt. 3, Oslo 1

Diriger Deres
import via

KRISTIANSAND

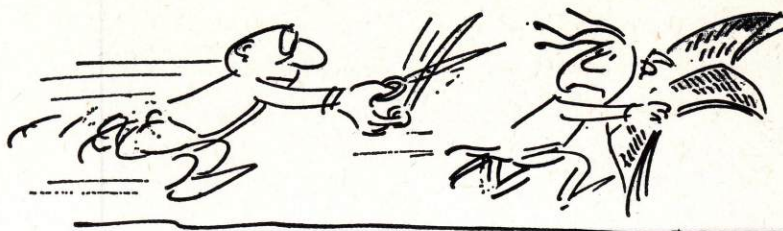
med sine gode
forbindelser fra
utlandet.

Vi tilbyr Dem
lagring, fortolling
og distribusjon.

KST Spedisjon A/S

Havnebygget,
Kristiansand.

klippet

* Et sosialt system som opphøyer uforsonlighet til et prinsipp i samfunnet og gjør de forskjellige delene av Sør-Afrikas befolkning fremmede for hverandre, kan ikke aksepteres.

* Et slikt system gjør det praktisk talt umulig for Sør-Afrikas innbyggere å lære hverandre å kjenne, å ha tillit til hverandre og være lojale overfor hverandre.

* De lovene som er blitt symboler for denne fremmedgjøringen, og er bestemmende for f. eks. ekteskap mellom folk av forskjellig rase, rase-klassifisering og bo-plikt i visse områder, kan ikke forsvares ut fra Skriften.

* Rettferd, og ikke ganske enkelt lov og orden, skal være rettesnoren og utgangspunktet for samfunnets ordninger. Det kan ikke forsvares med Bibelens krav om rettferd og menneskeverd at mennesker tvangs-flyttes, at ekteskaps- og familiebånd brytes pga. arbeidsforholdene, at det bevilges for lite til utdannelsen av de svarte, at det ikke er nok boliger av god nok kvalitet for dem og at de betales lave lønninger.

* Alle mennesker som betrakter Sør-Afrika som sitt hjemland burde bli inkludert i forhandlingene om den fremtidige samfunnsorden.

* Vi bekjenner vår dype skyld for Gud ved at også vi har sviktet i å virkelig gjøre Kristi kirkes enhet i våre liv, og at også vi har bidradd til mange av de sosiale onder vi har nevnt.

* Vi ber om at dette brevet vil gi Kristi kirke i Sør-Afrika en klarere visjon og forståelse av hva dens kall er, og at opprettelsen av en ny samfunnsorden i Sør-Afrika derved vil bli fremskyndet.

Utdrag av et åpent brev fra 123 prester og teologer i Sør-Afrikas Hollandsk-reformerte Kirke. Brevet har fått stor publisitet i Sør-Afrika.

Noe av utryggheten både blant elever og lærere kommer av at man ikke vet riktig hva en skal holde seg til av rettesnorer og normer lenger . . . Det skaper ingen god tilværelse for noen dersom enkelte har fått det for seg at «jeg har rett til å gjøre hva jeg vil, når jeg vil, til å si hva jeg vil når jeg vil.» Iblant har jeg stilt meg undrende til utviklingen og spurt meg om det er slik at jo mer omgivelsene tar hensyn til det enkelte individ, jo mer selvopptatt og ego-sentrisk blir individet selv? Det må være grunn til å gjennomtenke hvilke krav som må stilles til det enkelte individ når det gjelder de hensyn som må taes til andre i et fellesskap.

Kari Lie, formann i Norsk Lærergag til Dagen, Bergen 1.10.1982.

Selverkjennning har ikke akkurat vært denne generasjonens sterkeste side . . . Vi er den første bortskjemte generasjonen i historien, som vokste opp med en grad av frihet og ubekymrhet som vi overhodet ikke har mestret . . . Det verste er at vi er i ferd med å bli like humørløse som vi beskyldte våre foreldre for å være. Egentlig er vi kommet litt kortere enn dem, for vi har ikke familieforholdet som en selvfølgelig ramme for våre egne barns liv. Vi kvitter oss med en haug autoriteter og regler uten å ha klare alternativer, oppløste normer uten å sette nye i stedet. Når jeg ser resultatet, angrer jeg litt.

Ole Paus, intervjuet i Bergens Tidende 1.10.1982.

Ny Verden vil fremme: En åndelig og moralsk opprustning. Solidaritet mellom enkeltmennesker og nasjoner. En revolusjon under Jesu Kristi Kors, som vil omskape verden. Individets og samfunnets forandring. Absolutte moralnormer: ærlighet, renhet, uselviskhet og kjærlighet.

INFORMASJON OM MORALSK OPPRUSTNING

Utkommer med 6 nummer i året.

I redaksjonen:
Eva Riise Hanssen - ansvarlig red.
Anders Eskeland
Einar Engebretsen
Jens J. Wilhelmsen
Inge Mannsåker
Sturla Johnson
Keld Jørgensen (Danmark)

ABONNEMENTSPRIS for et år
Norge kr. 40,-
Danmark dkr. 45,-

Redaksjonens adresse:
Postboks 3018, Elisenberg, Oslo 2
Tlf. 02/44 64 78 — Postgiro 5 12 57 94
Danmark:
Postboks 312
1502 København V. Postgiro 18 51 51
Sverige:
Sveavägen 34, 6., 111 34 Stockholm
Tlf. 08/10 34 56

Trykkeri: Brødr. Tengs, Oslo
Utgiver: Stiftelsen Moralsk Opprustning
NY VERDEN

